

Zrno

2008

- **Jozef Slávsky: 7. 1. 2008** (1, s. 4, zamyslenia na každý deň)
 - Ježiš (...) sa vydal k ľuďom z periferie, k pohrdaným, k ľuďom z druhej ligy. Tušil, že práve oni budú otvorenejší pre jeho posolstvo. Evanjelíá mu dávajú za pravdu, outsidersi sa stali jeho nadšenými nasledovateľmi. Práve oni našli dostatok voľného miesta v srdci pre nový pohľad na Boha.
- **Juraj Jordán Dovala: Kamenné hory a jazerá slz** (1, s. 10–12)
 - **Rabíndranáth Thákur**
 - Každé novorodeniatko so sebou prináša zvesť, že Boh ešte nestratil dôveru v človeka.
- **Matúš Demko: Twainova komédia** (1, s. 16–18)
 - **Mark Twain**
 - Odvaha je vzdor voči strachu, ovládnutie strachu – nie absencia strachu.
- **Jozef Slávsky: Milujúci a zraňujúci otec** (2, s. 4–5)
 - **Tomáš Halík**
 - Prítomnosť Božieho Ducha sa v celom Písme pripomína tam, kde začína nejaká nová etapa.
- **Jozef Slávsky: Kde sa skrýva Boh?** (3, s. 4–5)
 - (...) Cirkev sa stala štátnym náboženstvom a jednoduché slávenie liturgie v domoch okolo jedného stola bolo nahradené rituálmi cisárskej intronizácie. Kedysi všetci stáli na jednej hlinenej podlahe, neskôr však niektorí boli pozvaní na piedestál, aby stáli vyššie. Dostali aj vysokú čapicu, aby aj napriek nižšiemu vzrastu budili dojem, že sú vyššie. Aby sa oddelili, obliekli si drahé rúcha, ktoré konkurovali cisárovým. Od toho už nebolo ďaleko ku kariérnemu prepojeniu cirkevnej a politickej moci. Z jednoduchých domov a katakomb sa ľudia hnali do palácov a veľkolepých chrámov. Kam sa vytratila Ježišova cesta maličkých, cesta Baránka a cesta služobníckej zástery? Dodnes hľadáme Ducha Svätého, kde je, prečo nepôsobí. Ale on je spojený s Ježišovou cestou, preto sa vytráca tam, kde sa namiesto Ježiša postaví za cieľ niečo iné, aj keď to znie chvályhodne. Ježišovým cieľom nikdy nebolo viditeľné a násilné zviditeľňovanie cirkvi, násilné pokresťančovanie, násilná vláda, ktorá sa dokonca odvodzovala z Božieho majestátu. Buď ako buď, jedno je (...) isté. Ducha Svätého budeme asi ťažko hľadať v takýchto podnikoch. Ježiš označil za blahoslavených nie bohatých, ani politicky zabezpečených, ani finančne vyriešených, ba ani tých, čo za každú cenu a násilne privádzajú k Bohu. Ale, zase a znovu chudobných, hladných, plačúcich, nenávidených... Skrátka maličkých.
- **Jozef Slávsky. 1. 2008** (3, s. 5, zamyslenia na každý deň)
 - Čo sa týka rebelov, buď rebelujú z trucu, alebo kvôli tomu, že im vytočenie okoložijúcich pôsobí radosť; alebo preto, lebo si nikto nevšíma ich problémy a oni kričia o pomoc; alebo chcú žiť pravdivo. Preto nie je rozumné niekoho len tak označovať a šmahom ruky odsúdiť. Rebeli môžu byť prospešní pre spoločnosť, spoločenstvo aj cirkvi. Sú istým barometrom života spoločnosti a jej schopnosti tolerance a slobody.
- **? (3, s. 28, Veselo)**
 - Príde Fero k doktorovi a sťažuje sa:
 - Pán doktor, mám problém s manželkou. Myslím si, že tá moja Marka je hluchá. Nikdy nepočuje na prvý raz, čo jej vravím. Všetko jej musím opakovať.
 - No, musíme sa o tom riadne presvedčiť. – vraví doktor, – Chodte domov, postavte sa od nej päť metrov a niečo jej povedzte. Ak neodpovie, pristúpte k nej o pol metra bližšie a zopakujte otázku. To robte dovtedy, kým vám neodpovie. Potom mi poviete, na akú vzdialenosť vás počuje. Podľa toho posúdime vážnosť ochorenia.
 - Fero príde domov, postaví sa od ženy na päť metrov a pýta sa:
 - Marka, čo máme dnes na večeru?
 - Nepočuje žiadnu odpoveď. Pristúpi o pol metra bližšie a zopakuje otázku. Zase nič. Pristúpi bližšie... Nič! Pristúpi ešte bližšie... Stále nič! Už ho to nahnevá, tak ide celkom k nej a hovorí jej do ucha:
 - Marka, čo máme dnes na večeru?
 - Čo reveš? – nasrdí sa Mara, – Už piaty raz ti vravím, že rezeň so zemiakmi...

- Vráti sa muž domov a vidí svoju ženu – blondínku, ako prikladá na stenu mokré uteráky a pýta sa:
 - Prečo namáčaš tú stenu?
 - Ále, doktor mi odporučil, aby som dávala studené obklady na miesto, kde som sa uderila.
- **Jozef Slávsky: *Ježišov posun od „musíš“ k „smieš“* (4, s. 4–5)**
 - **Hans Küng**
 - Ježišovi nejde o údajne pohaneného Boha a jeho zákon, ale o previnilého a nešťastného človeka, ktorého nechce odsúdiť a potrestať, ale oslobodiť a opäť integrovať do spoločenstva.
- **Jozef Slávsky: 29. 1. 2008 (4, s. 5, zamyslenia na každý deň)**
 - Príbeh o predvolaní Ježiša vlastnou rodinou (!) hovorí o nutnosti vyrovnania sa s pokrvnými zväzkami, ale ešte viac o tom, že Ježiš a s ním každý človek sa musí v živote vybrať vlastnou cestou. A to napriek nesúhlasu rodiny, priateľov, spoločnosti a niekedy aj cirkvi. Vyznieva to odvážne, ale ak otázku otočíme naopak, ako by to s kresťanstvom vyzeralo, keby sa Ježiš nechal poslušne odvieť svalnatými bodyguardmi z vlastnej rodiny? Nebyť jeho rozhodnosti, ktorú prejavil už ako dvanásťročný, keď o jeruzalemskom chráme hovoril ako o svojom dome (por. Lk 2, 49), by sa Božia ponuka nerozšírila. Tu nejde o poškrvenie mena rodiny, ale o zachovanie vlastnej tváre a identity. Dodnes stretávame nešťastných ľudí, ktorí dali na rady svojich rodičov, a tak zostali sami, bezradní a bez cieľa. Naopak, tí, čo dokázali odolať psychologickému nátlaku rodiny a priateľov, sa javia ako osobnosti. A to platí aj v prípade, že urobili nesprávny krok. Aj z neho sa dá poučiť, vrátiť sa a život nasmerovať inam.
- **Jozef Slávsky: 29. 1. 2008 (4, s. 5, zamyslenia na každý deň)**
 - **anglický historik G. M. Trevelyan**
 - Západná výchova vytvorila obrovskú populáciu, ktorá vie čítať, ale nedokáže rozlíšiť, čo sa oplatí čítať.
- **Jozef Slávsky: *Blahoslavení tí, čo žijú... napriek reklamám* (5, s. 4–5)**
 - **Richard Rohr**
 - Genialita používania (...) slova [„prvotný“ alebo „dedičný“ hriech] spočíva v odhalení toho, že hriech nie je vždy niečo, čo robíme, ale skôr čosi, čo sa nám deje.
- **Juraj Jordán Dovala (5, s. 28, Vážne)**
 - Čím viac vytrčáš z davu, tým väčšia [je] pravdepodobnosť, že slučka, ktorá sa ponad kníšu, sa zachytí na tvojom krku.
- **Jozef Slávsky: *Pokúšenia, ktoré nás neminú* (6, s. 4–5)**
 - Diabol a cituje Bibliu (por. Mt 4, 6; Ž 91, 11–12)? Prečo nie? Aspoň máme dôkaz, že nie každý, kto šermuje výrokmi z Biblie spredu či zozadu, musí byť nutne Boží človek.
 - Ježiš na (...) diablu „obchodnú ponuku“ odpovedal zásadným: „Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha.“ (por. Mt 4, 7; Dt 6, 16). Na prvé počutie by sa mohlo zdať, že túto vetu vzťahuje na seba a vlastné pokúšenie. Preto si mnoho čitateľov či poslucháčov povie: „Ježiš to mal dobré, bol Boh, a ako taký ľavou zadnou zvíťazil nad diablom.“ Teológ Hans Küng by však oponoval analógiu, tak ako to robí v problematike smrti Boha na kríži: „Na kríži, ako priebežne potvrdzuje Nový zákon, nezomrel Boh sám, Otec, ale Boží „mesiaš“ a „Kristus“. Boží „obraz“, „slovo“ a „Syn“. (...) „Patripasianizmus“, názor, že trpel sám Boh Otec, je nebiblický a bol cirkevne veľmi skoro odsúdený.“ Na púšti nebol pokúšaný sám Boh, ale človek Ježiš Kristus. A naozaj prešiel všetkým, čím môže prejsť každý človek. Vo svojej odpovedi diablu Ježiš nehovorí o sebe, ale o tom, že svojím podvolením pokúšiteľovi by sám pokúšal Boha, čo však v žiadnom prípade nechce.
- **Jozef Slávsky: 14. 2. 2008 (6, s. 7, zamyslenia na každý deň)**
 - **Max Lucado**
 - Učme sa stručnosti od Ježiša. Jeho najdlhšiu kázeň prečítame za osem minút (Mt 5–7). Najznámejší príbeh, ktorý vyrozprával, prečítame za deväťdesiat sekúnd (Lk 15, 11–32). Modlitbu vyjadril v piatich myšlienkach (Mt 6, 9–13). Mlčiacich pokúšiteľov oslovil jednou vetou (Lk 23, 43). Zákon zhrnul do troch veršov (Mk 12, 29–31). A všetko svoje učenie vyjadril jediným prikázáním (Jn 15, 12).
 - A dodajme, že celý Zákon a Proroci preň spočívajú v jednej poučke.

- Ježiš je Slovo, ale šetrí slovami.
- **Juraj Jordán Dovala** (6, s. 28, Vážne)
 - Prehnaté tvrdenia majú svoj právoplatný podiel na hľadaní rozumných stanovísk stredy.
- **Jozef Slávsky: 29. 2. 2008** (8, s. 8, zamyslenia na každý deň)
 - Starý zákon pozná nežné opisy lásky Boha k ľuďom, ktoré pripomínajú materskú lásku (por. Oz 11) či lásku milencov (por. knihu Pieseň piesní). Hovoriť o tom, že Starý zákon je skôr knihou o spravodlivom a trestajúcom Bohu, je preto necitlivé. Boh bol vždy rovnaký, milujúci a odpúšťajúci. To len ľudia naň nahliadali rôznymi spôsobmi.
- **Milan Bubák: Krotkosť (tichosť, miernosť) (2)** (8, s. 24–25)
 - **sv. Bonaventúra**
 - Nahnevať sa a byť netrpezlivý voči zlyhaniu druhého človeka je to isté, ako keby sme nereagovali na to, že niekto padne do priekopy tým, že sa sami vrhneme do druhej priekopy.
 - Sv. Bernard už pred mnohými storočiami poukázal, že sú ľudia, ktorí sú veľmi tichí a mierni, keď im všetko vychádza a funguje podľa predstáv. Na akonáhle im do cesty príde nejaká prekážka alebo protirečenie, vybuchnú ako sopka a jej horúca ničivá láva tečie na všetky strany. Dali by sa prirovnať k sopke, ktorá je pokojná, ale iba dovtedy, kým sa v nej nenazberá dostatok energie. Sú tichí a mierni, ale iba do istého bodu. No skutočnou skúškou cnosti miernosti je reálny, všedný, každodenný život. Život s často nemožnými ľuďmi. A a nevlastníme cnosť miernosti, potom práve na živote s takýmito ľuďmi sa jej môžeme naučiť.
- **Martina Tomečková: Čo sme prišli oslavovať k Jordánu?** (8, s. 27)
 - Pre väčšinu našich hriechov a chýb, z ktorých sa spovedáme, potrebujeme viac než rozhrešenie skôr „cieľavedomú prácu na polepsení“.
- **Anton Srholec** (9, s. 2, Do týždňa)
 - Tento svet nezachráni diplomati, politici, ale svätci. Lenže svätosť si vysvetľujeme po svojom. „Stačí nám nábožnosť, vernosť a poslušnosť.“, hovoria mnohí kňazi. Pred dvesto rokmi by už boli svätcami, o sto rokov neskôr hlupákmi. Svätosť, dokonalosť ako model je tiež v pohybe. Sv. Ján Vianney je iný ako Karol Boromejský. Karol Boromejský iný ako František. Don Bosco... Všetkých spája láska, to je jasné.
- **Pavol Martinický: O víťaznom februári...** (9, s. 15–17)
 - **J. Jevtušenko**
 - Vyniesli ste Stalina z mauzólea. Ako ale vyhnúť Stalina z dedičov po Stalinovi?
- **Milan Bubák: Pokora (1)** (9, s. 24–25)
 - Pokorný človek sa nepokladá ani za menšieho, ani za väčšieho, než akým je v skutočnosti. Pokladá sa za takého, aký je. Ide mu o pravdu. Toto mu umožní vyhnúť sa i zúfalstvu, i pýche. Pokorný človek má slobodu byť tým, čím naozaj je.
 - Dôstojnosť a veľkosť človeka je v tom, že hoci je ničím, predsa je povolaný k veľkým veciam.
 - Povolaním človeka je stávať sa.
 - (...) Pravde nás učí pokora, pretože pokora je pravda. Tak ako jej opak, pýcha, je lož. Pýcha predstiera a vytvára ilúzie a klamlivé obrazy. Človek, ktorý žije v pýche, nebude nikdy schopný skutočného obrátenia srdca a opravdivého rastu.
 - Pokorný človek sa nenachádza v nebezpečenstve, že sa stane obeťou sebaľútosti. Nebude upadať do smútku, že sa mu nedarí stať sa tým, čím nemôže a nie je schopný byť.
- **?** (9, s. 28, Veselo)
 - – Myslíte, že za neúspechom vašej firmy sa skrýva nevedomosť, alebo nevedomosť pracovníkov?
 - – Naviem, a keď mám pravdu povedať, ani ma to nezaujíma.
- **Jozef Slávsky: 14. 3. 2008** (10, s. 8, zamyslenia na každý deň)

- **Richard Rohr**
 - Na Veľkú noc sa používa jazyk radosti a symboly vzkrieseného života, ale opäť to do veľkej miery projektujeme do Ježiša a v ňom obdivujeme namiesto toho, aby sme sami v sebe hľadali a objavili, čo Ježiš robil a chcel, aby sme robili my.
- **Milan Bubák: Pokora (1) (10, s. 24–25)**
 - **Albert Einstein**
 - Na svete jestvuje, vďaka Bohu, množstvo veľmi bystrých a obdarených ľudí. Preto mi pripadá neférové, alebo dokonca nevkusné vybrať zo všetkého tohto množstva nadaných ľudí iba pár jedincov, a týmto prejavíť bezhraničný obdiv a takto pripísať takmer nadľudskú moc ich mysli a charakteru. Taký je aj môj údel. No v skutočnosti rozdiel medzi tým, čo si ľudia myslia o mojich schopnostiach a úspechoch, a realitou je zábavný.
 - Postoj pokory – nakoľko neočakáva nič – je pripravený vážiť si všetko. Až človek, ktorý sa vyprázdni, bude pripravený nechať sa naplniť nádherou vesmíru.
 - **G. K. Chesterton**
 - Jedným z miliónov divokých žartíkov pravdy je: nevieme nič dovedy, kým nevieme nič.
 - (...) [Tomáš Akvinský] tvrdí, že slovo pokora, latinsky „humilitas“, pochádza od slova „humus“, čo je zem. To nám jasne evokuje biblické posolstvo, že sme boli stvorení z prachu zeme a na prach sa obrátime.
- **Jozef Slávsky: 31. 3. 2008 (13, s. 4, zamyslenia na každý deň)**
 - **Michael Marsch**
 - Máriina pokora spočíva práve v tom, že vôbec netuší, aká pokorná v skutočnosti je.
 - Veľké veci života do nás vstupujú práve vtedy, keď sme si vedomí svojej obmedzenosti. Umenšením totiž človek uvoľňuje miesto, aby doň vošli veľké skutočnosti.
- **? (13, s. 28, Veselo)**
 - Stojí Fero na trhu a v rukách sliepku drží. Ide okolo Mišo a pýta sa:
 - Čo stojí tá sliepka?
 - Desaťtisíc. – odpovedá Fero.
 - Čo si sa zbláznil? Čo nesie zlaté vajcia, či čo?
 - Ani nenesie, ani som sa nezbláznil. Jednoducho potrebujem desať tisíc.
 - – Haló, tam je poradňa pre alkoholikov?
 - Áno, aký máte problém?
 - Aké víno sa pije k husacine? Biele alebo červené?
- **Anton Srholec (14, s. 2, Do týždňa)**
 - Mystika, modlitba, obeta, zasvätený život, poslušnosť, pokora sú hodnoty cennejšie ako činnosť. Dávajú činnosti, slovám i skutkom vnútorný náboj. Samotná činnosť aj pre kráľovstvo Božie môže byť až neurotická, dokonca hriešna, ak je to útek, doping, neschopnosť zastaviť sa. Ide o to, spojiť osobnú hĺbku, pravdivosť s činnosťou, ktorej výsledok, efekt záleží len na Bohu, ktorému sme často dlžní poklonu a úctu.
- **Jozef Slávsky: Príbeh, ktorý kriesi mŕtvych (14, s. 4–5)**
 - **staré pravidlo**
 - Ak ma oklameš raz, hanba tebe. Keď ma oklameš druhý raz, hanba mne.
- **Jozef Slávsky: 14. 4. 2008 (15, s. 4, zamyslenia na každý deň)**
 - **Richard Rohr**
 - Keby história stvorenia predstavovala jeden kalendárny rok, objavili by sa tu ľudia až v posledných troch minútach 31. decembra. To znamená, že celá židovsko-kresťanská tradícia sa objavuje v poslednej minúte 31. decembra. Myslíte, že Boh čakal až do posledných milisekúnd, aby nám začal hovoriť, kto je? Aké absurdné!

- **Igor Kapišinský: *Je homeopatia podvod?*** (16, s. 4, zamyslenia na každý deň)
 - **Thor Heyerdahl (o Erichovi von Dänikenovi)**
 - Kto je natoľko hlúpy, že berei takéto nezmysly vážne, zaslúži si, aby bol podvádzaný.
- **Anton Srholec** (17, s. 2, Do týždňa)
 - Milšia mi je pravda, hoci aj trpká, ako hory načesaných lží. Aj to hlásam. Oparne, aby som neublížil, ale nikoho nechcem nechať vo falošných istotách. A náš katolicizmus sa v nich často topí. Ľudia nerastú, naučili sa zachovávať stereotyp modlitieb, pobožností a úkonov. A keď tomu aj ostanú verní, za málo to stojí. Náš život potom vyzerá nevierohodne.
- **novinár Mišo: *Ako novinári smeti zbierali*** (17, s. 23, rozhovor Jána Floreka)
 - (...) Nesplnený malý cieľ je (...) viac ako nesplnený veľký cieľ.
- **Jozef Slávsky: *Nebezpečný duch*** (19, s. 4–5)
 - [Duch Svätý] (...) vane, kem chce (por. Jn 3, 8). Ťažko ho lapiť pre nejaké teologické výskumné účely a uzavrieť v bezpečí laboratória. Nenachádza sa totiž často tam, kde by sme ho čakali, a je tam, kde by sme ho možno vôbec nečakali.
 - Ak sa o cirkvi dnes hovorí ako o „betonárke“, o niečom to svedčí. Všetci tí, čo zažili príchod Svätého Ducha, si nepostavili cirkevné budovy a biskupské úrady, ale išli medzi ľudí. To je ten rozdiel. Dnes veľká hromada kresťanov vníma cirkev ako kamennú inštitúciu, kanceláriu. Ich jediné stretnutie s cirkvou sa uskutočňuje v kamennom chráme, v ktorom musia byť dôstojne ticho, alebo na kamennom úrade, kde im s kamennou tvárou vydajú krstný, birmovný či sobášny list.
 - Nejde o to, všetko zbúrať, ale oživiť, vpustiť do nej Ducha, ktorý ju rozhybe, dá jej impulz, po ktorom sa nebudeme škrabať v uchu a hľadať nezmyselné problémy, aby bolo čo robiť. Hovorí sa totiž, že prostredie po čase ovplyvňuje tých, ktorí v ňom žijú. A naopak, obyvatelia ovplyvňujú svoje prostredie. Zabetónované a kamenné prostredie neveští nič dobrého. Hlavne, ak si spomenieme na Ježišovu návštevu ustrašených učeníkov. Aj tam bol zamknutý dom symbolom ich vnútorného uzatvorenia.
- **Jozef Slávsky: 16. 5. 2008** (19, s. 8, zamyslenia na každý deň)
 - Veta o kríži a sebazaprení je magnou chartou mnohých duchovných askétov. Burcuje ich, aby každý deň zaťali zuby a vydali sa aj naproti neprijemným a ponížujúcim skúsenostiam. Ale ani toto odhodlanie by sa nemalo stať extrémnym. Ježiš hovorí, že ani odhodlané nesenie kríža nesmie poškodiť dušu. Ak sa nejaká činnosť stane iba dôvodom škripania zubami a nadávania, vtedy, aj keby to bola veľmi bohumilá činnosť, stráca význam. Sebazaprenie neznamená zabudnúť na seba, na svoje potreby, na svoju dušu. Niekedy to ľudia robia paradoxne preto, lebo samých seba nemajú dostatočne radi. Správna láska k iným sa začína od lásky k sebe. Ježiš pred nesením svojho kríža hovoril o „úplnej radosť“ (por. Jn 15, 11). Napriek bolesti, a to je ďalší paradox, je znakom toho, že sa človek s krížom vybral správnym smerom, jeho radosť. Teda zaťaté zuby občas áno, ale škripajúce nie. So škripajúcimi zubami má človek za chvíľu života plné zuby. A to nemusí dobre dopadnúť.
- **Jozef Slávsky: 17. 5. 2008** (19, s. 8, zamyslenia na každý deň)
 - Uponáhľaní ľudia radi navštevujú kurzy, pri ktorých sa učia, ako sa dostať do iného vedomia, iného „levelu“ života či siedmeho neba. Niektorí to skúšajú cvikmi, iní povzbudzujúcimi látkami. Doba, ktorá túži po rýchlych intenzívnych mystických zážitkoch, je zvláštna. Akoby sme si už nedokázali užiť zázrak lúčov jarného slnka, rozkvitnuté stromy, skvelú pieseň alebo knihu.
- **Jozef Slávsky: *Nebudte ustarostení*** (21, s. 4–5)
 - **Richard Rohr**
 - Podriaďiť sa Božiemu pohonu neznamená vzdať sa, podvoliť sa, kapitulovať, stať sa bábkou, byť naivný, nezodpovedný, alebo prestať plánovať a myslieť. Podriadenie znamená pokojné vnútorné otvorenie, ktoré umožňuje živej vode pretekať. Je to tichá ochota nechať sa použiť ako kanál, aby sa božskosť mohla prejavíť.
 - Múdri duchovní učitelia hovoria, že angažovať sa za vec treba tak, akoby všetko stálo na človeku, ale veriť v jej naplnenie je potrebné tak, akoby všetko záležalo na Bohu.
- **Nataša Sallaiová: *Parlament uvádza: Skrotenie zlej mládeže*** (21, s. 10–12)

- **záznam na asýrskej doske z roku 2800 pred naším letopočtom**
 - Všade je plno úplatkov a korupcie. Deti nedbajú na príkazy svojich rodičov. Kde-ko sa pokúša písať knihy. Je nepochybné, že koniec sveta sa blíži.
- ? (21, s. 28, Veselo)
 - – Ja tomu vôbec, ale vôbec nerozumiem. Ako môžeš celú dovolenku presediť v krčme? –, vyčíta Mara Ferovi.
 - – No vidíš, nerozumieš tomu, a predsa do toho kecaš! (...)
- **Jozef Slávsky: *Iba ten, kto plní vôľu môjho Otca* (22, s. 4–5)**
 - Ježiš nikdy nič nenapísal, pretože to nepotreboval. A aj napriek tomu, že nebol spisovateľom, jeho podobenstvá či aforizmy ho robia jedným z najväčších básnikov, akí chodili po zemi.
- **Jan Jandourek: *Pohanokresťanské meditácie***
 - (Ježiš) sám bol spravodlivý, ctíť otca aj matku, modlil sa v spoločenstve dvoch, troch aj viacerých a tiež v skrytosti, a napriek tomu končí tak tragicky. Práve v jeho tragickej smrti je snáď kľúč k nášmu problému. Ježiš nezjavuje nič o zmysle nezmyselného, neodstraňuje zo života absurditu a tragiku, ale sám jej podlieha. Práve v tom však je podobný toľkým ľuďom. Urobil všetko, a nebolo mu to nič platné. Zmyslom kríža je snáď práve posolstvo toho, že nie je žiadny zjavný zmysel kríža. O utrpení nie je možné veľa povedať. Vieme však jednu vec, že Boh je s nami na strane obetí. Otázka už nemá znieť: Bože, prečo ma nechávaš trpieť? Pýtajme sa ho: Bože, prečo ty a ja toľko trpíme?
 - Chudobný Afričan sa modlil: „Ó Pane, pomôž nám, aby sme sa nikdy nenastahovali do kamenných domov.“[...] A každý zo zúčastnených prízvukoval: „Áno, Pane, áno, Pane.“. [Rohr] sa spýtal, čo tým mal na mysli. „No, to je tak,“ uprava, odpovedal misionár. „pozrite sa na tie dediny. Samé chatrče bez dverí. Človek žije jednoduchým životom v tejto chatrči bez dverí a nevie, kde sa končí jeho rodina a kde sa už začína iná rodina. Vstupuje do života svojho brata a vystupuje z neho a všetci sú ako jedna rodina. Nie je už žiadne vlastníctvo, žiadne „moje“ a „tvoje“, je len „naše“, je to svet spoločenstva. Akonáhle sa v dedine postaví prvý kamenný dom, veľmi rýchlo bude mať dvere a zámky. Okamžite sa tým vytvorí svet „môjho“ a „tvojho“. Celé sociálne videnie sveta, celé chápanie seba samých sa tým zmení.“.
- **Jozef Slávsky: 4. 6. 2008 (22, s. 6, zamyslenia na každý deň)**
 - Ak sa človek zamotá do pavučiny paragrafov, čísel a matematiky, potom môže vymyslieť podobný rébus, aký naservírovali saduceji Ježišovi. Matematicky a právne precízny, ale bez vedomia toho, že veci sa dajú vyriešiť aj srdcom a ľudským prístupom. Vždy je nebezpečné poskladať Božie kráľovstvo z paragrafov. Ježiš hovorí: „Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť, a toto všetko dostanete navyše.“ (por. Mt 6, 33). Na začiatku teda nestoja paragrafy a ich nepriestrelnosť, ktorej sa musí všetko podriaďovať, ale Boží projekt lásky a ľudskosti, ktorému majú paragrafy pomôcť. Ten, kto zameŕuje poradie týchto skutočností, podľa Ježiša nepozná Písmo ani Božiu moc (por. Mk 12, 24).
- **Jozef Slávsky: 5. 6. 2008 (22, s. 7, zamyslenia na každý deň)**
 - „Ježišovu najdlhšiu kázeň prečítame za osem minút (por. Mt 5–7). Najznámejší príbeh, ktorý rozprával, prečítame za deväťdesiat sekúnd (por. Lk 15, 11–32). Modlitbu vyjadril v piatich myšlienkach (por. Mt 6, 9–13). Mlčiacich púšťačov oslovil jednou vetou (por. Lk 23, 43). Zákon zhrnul do troch veršov (por. Mt 12, 29–31). A všetko svoje učenie vyjadril jediným príkazom (por. Jn 15, 12). Povedal to, čo chcel, a išiel domov.“, píše Max Lucado. Zdá sa, že o čom menej slov Ježiš použil, tým ťažšiu a dôležitejšiu vec v živote vyjadril. O láske sa už narozprávalo, napísalo a naspievalo veľmi veľa, ale žiť ju naozaj, milovať Boha v nesympatických, zapáchajúcich, či až šťitavo nepríjemných blízkych, to je celoživotná maturita. Aj preto Ježiš používal menej slov a viac miloval.
- **Jozef Slávsky: 7. 6. 2008 (22, s. 9, zamyslenia na každý deň)**
 - [Ježiš povedal: „Táto chudobná vdova vhodila viac ako všetci, čo hádzali do pokladnice.“ (Mk 12, 38–44 (...)).] Bola sama, a predsa v pomyselnom zápase zvíťazila nad výberovým mančaftom. Oni mali svoje dresy – dlhé rúcha. Ona bola rada, že má na sebe to, čo má. Oni mali radi pozdravy na uliciach, jej sa ľudia skôr vyhýbali. Oni boli vítaní na popredných miestach v synagógach aj v súkromných domoch, pretože zvyšovali prestíž rodiny. Ju nik na hostiny nepozýval a v synagóge nebral vážne. Oni boli zodpovední za to, že neraz nemala čo do úst, ale mysleli si, že dlhými modlitbami sa to dá zmazať. Keď došlo k onému pomyselnému zápasu, oni vhodili tučné provízie, ona len to málo, čo mala. Pre všetkých je výsledok zápasu jasný. Oni sú predsa vo všetkom lepší. Majú

viac peňazí a ťahajú za nitky hlavných udalostí. Je tu však jediný rozhodca, ktorý veci vidí inak. On sa nepozera na to, čo majú a čo dávajú, ale na to, čo si ponechávajú. Oni si ponechali veľa – pre seba, na podplácanie, aj na ďalší hod do pokladnice. Ona si nenechala nič. Preto vyhrala. A s ňou všetci, čo vsadili na toho zvláštneho rozhodcu.

- **Milan Bubák: *Striedmosť* (2) (22, s. 24–25)**

- **sv. Irenej**

- Gloria Dei homo vivens. [Slávou Boha je človek sršiaci životom.]

- **Jozef Slávsky: *Priniesol Ježiš náboženstvo?* (23, s. 4–5)**

- **Richard Rohr: *Nahý Boh***

- Náboženstvo je len vonkajšie debnenie, istý druh lešenia. Jedného dňa treba to lešenie zložiť. Videl som, že väčšina ľudí sa upla na toto lešenie, presne tak, ako to urobili aj farizeji. Videl som, ako ho Ježiš prerazil. U mnohých však k takému prelomu nikdy nedôjde. Nikdy sa nevydajú na cestu vedúcu z náboženstva smerom do viery.
 - (...) Na to, aby sme dokázali odpustiť samým sebe, potrebujeme veľkú pokoru, v ktorej sa nabudeme brať až tak smrteľne vážne. Potom si dokážeme pripustiť, že sme omylní.

- **Jozef Slávsky: 12. 6. 2008 (23, s. 6, zamyslenia na každý deň)**

- Psychológ Scott Peck píše, že hriech nie je zlý sám osebe. Stáva sa takým až vtedy, keď sa človek bráni priznať si ho a pomenovať ho. Podľa Pecka nás teda zlými robí zakrývanie, tvrdošijnosť a vnútorná dôslednosť ľudských klamstiev. Chyby iných totiž vidíme veľmi precízne, najhoršie však je prijať to, že ich robíme my sami.

- **Jozef Slávsky: *Ak knihu o pokore, tak tú moju!* (27, s. 4–5)**

- Moravský jezuita Václav Umlauf (...) [konštatuje], že „najagresívnejšie pokoru propagujú ľudia, v ktorých bujnie neuhasiteľný plameň túžby po moci a po nadvláde nad všetkými ostatnými“. Potom so sebe vlastnou iróniou opisuje postupy výchovy k pokore v niektorých kláštoroch, ako rehoľník to má z prvej ruky: „Predstavená či predstavený v kláštore vysvetlí normálne životnému, ctižiadostivému a inteligentnému jedincovi, že je prehnane životný, prehnane ctižiadostivý a že jeho inteligencia nie je v tunajšom systéme služieb vítaná, pretože tu nad všetkým bdie Božia prozreteľnosť. Mazáckej vojne v cirkevnom preoblečení sa potom hovorí „cvičenie v pokore“, vedúce k tomu, aby si dotýčny či dotýčná osvojili „charizmu nášho zakladateľa alebo zakladateľky“. Práve to, čomu sa dá nálepka pokory, Božej prozreteľnosti, Božej vôle atď., zväčša s nimi nemá ani zámak spoločného. Sú to slogany, ktorými sa prezentujú tí, čo majú plné ústa pokory, ale v skutočnosti buď chcú ovládať [druhých] a manipulovať s (...) [nimi], alebo to inak nevedia, pretože aj oni prešli takou istou školou pseudopokory.
 - Pokorný človek (...) nemusí byť nutne zakríknutý „ľuťmák“ ležiaci celý život za pecou. Pokorný človek nemusí byť ani ten, kto vždy prijme to, čo mu naservírujú tí vyššie postavení. Pokorný človek si dokáže vybrať to, čo považuje za najpravdivejšie pre svoj život, a podľa toho sa aj zariadiť. Obraz pokorného človeka, ktorý vždy sklopí oči a uši, aby pracoval, vykresľujú práve tí, ktorí o pokore iba hovoria.

- **NaSa: *Rok svätého Pavla* *sa začal vo Vatikáne* (27, s. 20–21)**

- **aktuálny pastiersky list biskupov Slovenska**

- Cirkev nehľadá podstatnú pravdu o Bohu a o človekovi – ona ju vlastní.

- **Jozef Slávsky: 16. 7. 2008 (28, s. 6, zamyslenia na každý deň)**

- Mohlo by sa zdať, že Ježiš vyhľadával spoločenstvo colníkov, prostitútok, a vôbec ľudí na periférii len preto, lebo sú hriešni a treba ich zachrániť. (...) Spontánny Ježišov výkrik [„Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličným“ (Mt 11, 25–27)] však hovorí o tom, že Ježiš k nim nikdy nepristupoval zvrchu, ale že mu títo ľudia boli veľmi sympatickí. Mali v sebe totiž niečo, v čom s nimi mohol nájsť spoločnú reč. Bola to ich ochota neustále niečo hľadať, klásť si otázky, padať a vstávať. Bol to ich večný smäd po pravde, nenaplnenosť, ktorú sa snažili všemožne naplniť. Ježiš si však nemal čo povedať s ľuďmi, ktorí prichádzali rovno s odpoveďami, všade boli a všetko vedeli, všetko mali presne spočítané a naplánované. Vedeli všetko o Bohu, svete a ostatných ľuďoch.

- **Michal Vaško: *Brať na seba zodpovednosť* (30, s. 3)**

- Spravidla to tak býva. Čím je niekto menej rozhľadený, menej vzdelaný a menej skúsený, tým viac radí a pouča. Krčmový Jano, ktorý nesedel ani v lavici dedinského parlamentu, vie, ako riadiť štát, alebo aj Európu. Nevie si ustrážiť svoj rodinný rozpočet, ale vyjadruje sa k rozpočtu štátnemu. Rozvedený už druhýkrát, ale vyjadruje sa k spolužitiu medzi národmi.
- Čo tu vnímame ako problém, (...) [v Amerike] vnímajú ako príležitosť.
- (...) Východná mystika sa viac uzatvára do kláštorov, do vnútornej aktivity, meditácie, vnútorného prežívania. Výsledkom síce bola úžasná duchovná sila, schopná heroického vypätia, ale v prostredí celkovej nečinnosti, pasivity. Západné kresťanstvo, naopak, so svojou naliehavou výzvou k osobnej zodpovednosti za svet, viedlo k permanentnej aktivite aj v oblasti spoločenskej. Aj preto križiacke výpravy, koloniálna expanzia, zámorské objavy, objavenie Ameriky, vytrvalá misijná činnosť, biznis, podnikanie, prechádzky po Mesiaci, sondy letiace k Marsu s neuveriteľnou presnosťou.
- **Ing. Marek Kudzběl, (autor knihy *Bata – hospodársky zázrak*): *Vytvorte si svoj vlastný systém riadenia* (30, s. 18–19, rozhovor ksz)**
 - Stále sa sťažujeme na nedostatok príležitostí, ale sami máme radi svoje pohodlie. Nie sme ochotní riskovať, máme radi bezpečný, aj keď nezaujímavý a chudobný život.
 - Bez rizika a tvrdej práce nikdy nič nedosiahnete. Slováci, bohužiaľ, nie sú ochotní riskovať. Vychováva nás k tomu už rodina a škola. V detstve počúvame rozprávky o Hlúpom Janovi sediacom za pecou, o zlatom poklade, ktorý nám spadne do lona. Dokonca našim národným hrdinom je zbojník Jánošík, ktorý bohatým bral a chudobným rozdával... V škole nám potom hovoria, aby sme sa dobre učili a našli si dobre platenú prácu... O podnikaní a samostatnosti ani reči. Preto máme u nás tak veľa dobrých, lojálnych a slušných zamestnancov, ale nedostatok dynamických, energických a vzdelaných podnikateľov. Vládne presvedčenie, že tí, ktorí sú úspešní, dosiahli úspech nečestným spôsobom a na úkor druhých. Myslím si, že ten, kto chce začať podnikáť, by sa nemal vyhovárať na vládu, legislatívu, či iné prekážky. Jedinou prekážkou v ceste za úspechom sme my sami.
 - Baťovo podnikanie bolo nesmierne tvrdé, ale zároveň etické a férové voči okoliu.
- ? (30, s. 28, Veselo)
 - – Mať tak toľko peňazí, čo by mi stačilo na lietadlo...
 - Načo by to bolo lietadlo?
 - Lietadlo nepotrebujem! Ja potrebujem tie peniaze...
- **Milan Bubák**Úprimnosť (2) (32, s. 24–25)
 - Slovo úprimný, v latinčine „sincerus“, znamená doslova bez vosku („sine“ = bez, „cera“ = vosk). (...) V stredoveku šľachtici používali poslov, aby doručili list s ich posolstvom adresátovi. Takýto list bol zvinutý a previazaný stužkou, na ktorej bola pečať z vosku. Pečať mala znázorňovať, že list nie je otvorený a že adresátom je daný šľachtic. Ak posol bol úplne dôveryhodný, šľachtic mohol poslať list „bez vosku“ (sine cera), teda nezapечатený. Úprimnosť v tomto zmysle poukazuje na postoj, ktorý je kompletne otvorený, taký, v ktorom niet bariéry, ktorá by oddeľovala to, čo je vo vnútri.
- ? (32, s. 28, Veselo)
 - Príde Fero domov ožratý ako dog. Mara v rukách s valčekom na neho kričí:
 - Tak čo, ty dobytok, budeš ešte piť!?
 - Fero mlčí.
 - Pýtam sa ťa, ty dobytok, či budeš ešte piť!?
 - Fero mlčí.
 - Naposledy sa ťa pýtam...
 - No dobre! Nalej!
- **Jozef Slávkys: *Keď Ježiš urazí ženu...* (33, s. 4–5)**
 - (...) Urobiť chybu ešte neznamená byť hriešnym.
 - **Richard Rohr: *Adamov návrat***
 - (...) Biblia ma naučila, že pre ľudí znamená dobro skôr napraviť chybu než sa dokonale vyhnúť každej chybe.

- (...) Mohli by sme, ako to robí väčšina kazateľov, prijať ako fakt, že Ježiš sa nelichotivo vyjadril na adresu ženy [nepatriacej k „ovciam strateným z domu Izraela“ (por. Mt 15, 24)] práve preto, aby skúšal jej vieru. To by bolo elegantné riešenie, ako z tvrdenia, že by Ježiš mohol urobiť krok neprávny smerom, úspešne vycúvať. To však mohli veľmi kulantne urobiť už evanjelisti. Taktne sa mohli vyhnúť Ježišovým slovám o psoch, a všetko by bolo v poriadku. Ak sa však zachovali, potom majú asi širší zmysel než iba skúšku viery.
- Čokoľvek človeka v živote stretne, sa môže stať svetlom. Dôležité je, ako so zjaveným naloží. Podnety nie sú hriechom. Hriechom sa môžu stať až ich využitia alebo nevyžitia. Ježiš bol bez hriechu, ale nie kvôli akejsi božskej imunite, ale preto, že všetky podnety dokázal premeniť na dobro.
- **Jozef Slávsky: 18. 8. 2008** (33, s. 4, zamyslenia na každý deň)
 - Ježiš (...) [bohatému mladému mužovi] vo svojom ohradení hovorí, že nik okrem Boha nie je dobrý, preto je neustále možné nachádzať štrbinky a rezervy, a tým nikdy nemať pocit, že život už nemá kam napredovať. Prvou štrbinkou môže byť rozdanie majetku tým, čo ho potrebujú. Alebo niečo iné.
- **Jozef Slávsky: 21. 8. 2008** (33, s. 7, zamyslenia na každý deň)
 - [„Mnoho je povolaných, ale málo vyvolených.“] Tento tajomný Ježišov výrok sa po stáročiach stal akýmsi zaklínadlom pre sektárske myslenie tých, čo si o sebe mysleli, že sú vyvolení. Pramalo však pochopili Ježišovo myslenie. On prišiel predstaviť Boha, ktorý nemá problém povolávať naprieč náboženstvami, rasami a názormi. Fakt, že volá mnohých, čiže všetkých, je možno pre niekoho až príliš nebezpečný, preto mu dobre padne slovo o vyvolených. Richard Rohr vysvetľuje tento Ježišov výrok takto: „Ľudia ako Abrahám, Mojžiš, Jozef, Izák, Jakub a Pavol. Nikto z nich nebol dokonalý muž. Väčšina z nich bola vyslovene takým či onakým spôsobom nemorálna, ale dovolili, by boli použiti (rozumej „vyvolení“) napriek ponížujúcim skutočnostiam svedčiacim proti nim.“. Vyvolenie teda nie je vecou samozvanosti, morálnych kvalít, na základe ktorých sa človek sám bije do prs, ale výsledkom dania sa Bohu k dispozícii. Povolanie je Boží impulz, vyvolenie je odpoveď človeka naň. Preto rébus, kto je vyvolený, treba nechať na Bohu.
- **Peter Smolík** (33, s. 15, citát z časopisu *Impulz*, 4/2005)
 - Smrť je práve to, čo nás tak na hony vzdáva od postojov sekulárneho sveta. Smrť totiž do schémy konzumného a liberálneho spôsobu života vôbec nezapadá. Načo bola všetka tá upotená snaha, keď nič z toho, čo získal, si už so sebou nevezme. Sutočne, smrť je výsmechom mnohých našich snažení a pokusov zaistiť sa po každej stránke.
- ? (34, s. 28, *Veselo*)
 - Prednáška na vojenskej katedre:
 - Povedzme, že máme N tankov... Nie! N , to je veľa. Máme M tankov...
- **Jozef Slávsky: 5. 9. 2008** (35, s. 8, zamyslenia na každý deň)
 - Ľudia môžu byť majstami sveta v postení a askéze, a predsa ich to nemusí robiť lepšími. Naopak, tvrdosť voči sebe z nich môže vykresáť ľudí tvrdých voči svojmu okoliu. Je to vtedy, keď človek zabudne, prečo si niečo odtrháva od úst alebo od srdca. „Ak hovoríme o askéze, často si pod týmto slovom predstavujem sebazapieranie. Nepoznám však lepšiu definíciu askézy ako zbavovanie sa toho, čo už nepotrebujeme.“, povedal hudobník Dežo Ursíny. Pôst alebo askéza nás majú teda robiť slobodnejšími a voľnejšími pre podstatnejšie veci. Ľudí, ktorých pôst a askéza robia tvrdšími a uzavretejšími voči iným ľuďom a životu vôbec, to však neoslobodzuje, ale uväzňuje do čoraz zúženejšieho pohľadu. Pôstni preborníci a askéti z radov farizejov a zákonníkov potom nevedia pochopiť radosť zo života iných práve preto, lebo ju vytláčajú zo seba. A vytláčajú ju tým, že ju nahrádzajú zamračenosťou, šomraním či nadávaním na „pohanský svet“.
- **Milan Bubák: Veľkodušnosť (2)** (35, s. 24–25)
 - (...) Najvýstižnejším symbolom veľkodušnosti bude vždy sviečka. Sviečka sa spaľuje, aby mohla svietiť iným.
- **Jozef Slávsky: 10. 9. 2008** (36, s. 6, zamyslenia na každý deň)
 - (...) Nie je ani také dôležité, koľko toho človek vlastní, ale či mu ešte ostáva miesto na prijímanie nových podnetov a životných pokladov. Práve preto Ježiš mladému, bohatému a „bezchybnému“ mužovi odporúčal, aby rozdal svoj majetok a nasledoval bosého učiteľa (por. Lk 18, 18–23). Rozdanie majetku bolo synonymom pre urobenie si miesta, ktoré by tomuto mužovi umožnilo nadýchnuť sa a prežiť novú dimenziu života. On v rýchllosti porovnal dve základné možnosti – stratiť istotu majetku a zachovávanie zákona, alebo sa zbaviť nepotrebných vecí v túžbe po niečom novom. Mladý muž sa zľakol a okradol [sa] o nové možnosti.

- ? (36, s. 28, Veselo)

- Vo väzení na Kube sedia Jorge, Juan a Pablo. Jorge vraví:
 - Mňa zavreli preto, že som neskoro chodil do fabriky. Vraj som sa takto snažil znížiť produktivitu práce.
 - Mňa zase za to, – hovorí Juan, – že som do fabriky chodil skoro. To vraj dokazuje, že som kapitalistický špión.
 - A mňa za to, – dodá Pablo, – že som chodil presne. Povedali, že som sa tak prezradil, že mám americké hodinky.

- **Tomáš Halík: *Rôzne tradície ma obohacujú* (37, s. 14–17, rozhovor Juraja Jordána Dovalu)**

- Veľkú úlohu zohralo to, že cirkev bola po desaťročia úplne vytlačená z verejného života, a ľudia, ktorí hovoria a píše o cirkvi, často majú pred očami svoju vlastnú predstavu, karikatúru, v ktorej sa miešajú sugestívne obrázky z historických, propagandistických filmov s ostatnými prostriedkami komunistickej indoktrinácie a v posledných rokoch hlavne so správami z bulvárnych médií. Keby cirkev bola skutočne taká, ako vyzerá v tejto karikatúre, aj ja by som sa jej štil. Bohužiaľ, musím pre poctivosť dodať, že niekedy určité javy v cirkvi tejto predstave nahrávajú a k jej vierohodnosti neprispievajú.
- Kresťanstvo prešlo v novoveku vyhňou kritiky ako žiadne iné náboženstvo a ja to vnímam ako veľmi dobré. Pomohlo nám to očistiť vieru od fosílií a nánosov, zničilo to primitívne predstavy o Bohu. Freud aj Nietzsche a mnohí iní mali v niečom pravdu, hovorili o kríze kresťanstva. Ale ja v tej kríze vidím veľkú šancu. Aj v živote človeka je každá kríza šancou, aby dosiahol väčšiu hĺbku. V živé viere má byť miesto pre pochybnosti. Veriaci ľudia, ktorí potláčajú vlastné pochybnosti, sa často stávajú tými najmilitantnejšími fanatikmi. Oni sa pochybností nezbavia, len ich projektujú do druhých a len tam s nimi dokážu bojovať. Pozrite sa na svätcov, vždy dokázali otvorene hovoriť o pochybnostiach. Fanatici – a je jedno, či veriaci, či neveriaci – sú plní pochybností a neistoty, len si to nedokážu priznať. Zrelá, poctivá viera sa pochybností nebojí, veľká časť viery totiž leží v priestore Božieho tajomstva – v neistote.
- [Náboženský fundamentalizmus v 21. storočí existuje hlavne preto,] (...) že život je zložitý, málo prehľadný a ľudia hľadajú istoty, chcú mať niečo pevné, nemenné. Hľadajú niekoho, kto im dá jednoduché odpovede na zložité otázky. Preto budú mať radikálne skupiny vždy veľké nožstvá záujemcov. Fundamentalisti majú vždy po ruke jednoznačné odpovede. A tiež poznajú „vinníka“, vedia, kto za všetko môže, a to v ľuďoch posilňuje domnienku, že keď sa k fanatikom pridajú a s „nepriateľom“ zatočia, dosiahnu pomyselný cieľ.
- Odmietam nejakú uniformnú jednotu. Tá nebola a nikdy nebude. Predstava, že prvotná cirkev bola úplne jednotná, je mylná. My si čítame len tú jednu pasáž o jeruzalemskej obci, kde všetci kresťania dávali svoje majetky do spoločnej pokladne a mali spoločnú vieru. ... – to je len ilúzia. Bola to jedna maličká obec a typ tejto komunity tam bol veľmi krátku dobu. Pavlovské charismatické obce a vedľa toho žido-kresťanské obce, ktoré držali Zákon – z toho pramenilo aj napätie medzi Petrom a Pavlom – kresťania z radov Helénov..., to boli také rozdielne smery, že dnešná cirkev napriek všetkým rozdielom je omnoho jednotnejšia, ako bola prvotná cirkev. Uznávam solu so sv. Pavlom nie uniformnú jednotu, ale jednotu organizmu, v ktorom sa potrebujeme práve v tej rôznosti. Pavol predsa hovorí: oko nemôže hovoriť uchu „Nepotrebujem ťa“ a ruka nemôže povedať nohe „Nepotrebujem ťa“.
- Raz sa Ján Pavla II. pýtali, ako to vlastne bolo s tou reformáciou, bol to hriech, zločin a tragédia, alebo to bolo aj požehnanie, že tu vznikla nejaká nová tradícia? A on prekvapivo odpovedal: Oboje. To, že došlo k rozbitiu jednoty a schizme, to je tragédia, na ktorej však niesli obe strany – ako Luther, tak Rím. Ale – pápež pokračoval – Hospodin to použil ako „felix culpa“ (šťastnú vinu), že aj skrze toto rozdelenie bola kresťanská tradícia obohatená, pretože z protestantského prostredia vzišli veľké postavy, misionári, svätci, muži a ženy modlitby. A je to niečo, bez čoho si dnes veľkú škálu kresťanských tradícií nedokážeme predstaviť.

- **Daniel Pastirčák: *Náš dialóg je nedôsledný* (37, s. 19–20, rozhovor NaSa)**

- Kým Ján Pavol mal charizmu prepájania, Benedikt má charizmu oddeľovania. Snaží sa svet popísať v presne vymedzených formuláciách. Každý dar je zároveň i slabosťou, tak je to podľa mňa i s apoštolátom brata Benedikta. Jeho slabosťou je to, že neotvára dvere, ale skôr upevňuje múry.
- Ja chápem zjavenie vývojovo, ako postupne sa otvárajúce Tajomstvo. Verím, že zjavenie je ako puk kvetu, ktorý sa otvára. Dnes z neho vidíme viac, ako sme videli včera. Včera to bol tvrdý puk, dnes je to spola rozvinutá ruža. Dnešné poznanie vrhá nové svetlo na staré porozumenia.

- **Jozef Slávsky. 9. 2008 (38, s. 4, zamyslenia na každý deň)**

- [Ježiš povedal: „Dávajte teda pozor, ako počúvate.“.] Slovo „počúvať“ má v slovenčine dvojaký význam. Používa sa vo význame „načúvať hudbe“, ale aj „poslúchať rodičov“. Ježiš má, k veľkej smole tých, ktorí poslušnosť považujú za najväčšiu z cností, na mysli počúvanie v zmysle načúvania. Počúvať v zmysle „poslúchať“ majú deti. Keď sa stanú dospelými, potrebujú sa naučiť načúvať. Načúvať hlasu srdca, slovu Biblie, ale aj večerným správam. V sieti nesmierného množstva slov je Ježišov akcent na kvalitu počúvania viac ako aktuálny.
- **NaSa: *Má zmysel spolu ďalej žiť?* (38, s. 10–11)**
 - **Shakespeare**
 - Svadba urobí z dvoch ľudí jedného, ťažké je však určiť, ktorý to bude.
- **Jozef Slávsky: *13. 10. 2008* (41, s. 4, zamyslenia na každý deň)**
 - Boh je majster neobmedzených možností, preto si ľudia často myslia, že už keď poskytne znamenie, bude to niečo bombastické. V skutočnosti Boh nemá rád víchor a búrku, ale šum jemného vánku (por. 1 Kr 19, 9–13), ktorý začuje iba ten, kto ho chce počuť. Celý Ježišov život nebol životom veľkolepých gest, ale pomalej, tichej a trpezlivej práce bez mediálnych nafukovaní. Skutočne veľké osobnosti totiž k tomu, aby naplnili svoje poslanie, nepotrebujú veľký humbug. Veľký rachot narobia iba duchovní trpaslíci s napoleonským syndrómom.
- **Milan Bubák: *Viera* (2) (42, s. 24–25)**
 - Viera sa dostáva do svojej adolescencie vtedy, keď človek začína sám hlbšie uvažovať nad tým, čo zdedil, a keď sa začína u neho prejavovať snaha osobne to vlastniť. Avšak na to, aby bol toho schopný, potrebuje poznať aj alternatívy k systému, ku ktorému alebo v ktorom bol vychovávaný. Je možné, ba často je to pravidlom, že sa človek v tomto období postaví proti tajomným spôsobom existencie Boha. Človek, nachádzajúci sa v adolescentnom stupni viery, obyčajne odmieta tradičné formy modlitby. Boha chápe ako priateľa a takto chce k nemu aj pristupovať. Alebo – dosť často – modlitba u neho bude spočívať v čírom uvažovaní alebo konverzácii, hoci človek si nie je istý, či sa rozpráva s Bohom alebo iba so sebou samým.
Slabou stránkou adolescentnej viery je tendencia neprijímať či odmietať to, čo človek nie je schopný pochopiť, a odhodliť to, čo nie je možné osobne prežiť alebo zakúsiť. Silnou stránkou tejto viery je však úprimnosť, česťnosť a jeho snaha, aby to, v čo verí, aj vlastnil. V tomto zmysle je adolescentná viera vyššia ako detská, no nie je to ešte viera pravá.
- **Juraj Jordán Dovala (42, s. 28, Vážne)**
 - Môžu ti zobrať zdravie, môžu ti vziať ruky, nohy, aj život. . . Ale smiech ti nikto nevezme.
- **Jozef Slávsky: *1. 11. 2008* (43, s. 9, zamyslenia na každý deň)**
 - Akýsi cirkevný otec povedal prekvapujúcu vetu: „Hriech a pokora sú lepšie ako cnosť spojená s pýchou.“. Cnosť v koalícii s pýchou spôsobuje totiž vnútornú nadutosť, ktorá síce človeka chvíľu nesie k nebu, ale potom hrozí prasknutie. Pokorný hriešik je však schopný vnútorného upratovania, pri ktorom si urobí miesto na dary pre svoj život, a má väčšiu tendenciu chápať iných hriešnikov.
- **Jozef Slávsky: *6. 11. 2008* (44, s. 7, zamyslenia na každý deň)**
 - **Guy Gilbert**
 - Často ma zaráža, keď počujem v cirkvi hovoriť o stratenej ovci. Väčšinou sa tým myslia prostitútky, homosexuáli alebo bezdomovci. Šokuje ma, že sa myslí hlavne na ľudí na okraji spoločnosti. V tom sa cirkev mýli. Stratenou ovcou môže byť pokojne aj nejaký biskup, ktorý zišiel z cesty a vystupuje príliš auritatívne vo svojej diecéze. (...) Môže ísť aj o veľmi tradičného kňaza, ktorý chce aplikovať zákony cirkvi príliš tvrdo a zabúda, že v cirkvi majú pravidlá slúžiť ľuďom, a nie ľudia pravidlám.
- **NaSa: *Chudoba veru tratí cti. A rýchlo!* (44, s. 18)**
 - **O. A. Battista**
 - Najlepšie dedičstvo, ktoré môže dať rodič svojim deťom, je niekoľko minút času denne.
 - Jean Paul Marat**
 - Chudobným chýba všetko, a nikto nim im nepríde na pomoc. Bohatým nechýba nič, a každý sa ponáhľa, aby im slúžil.
- **Milan Bubák: *Zakorenenosť* (2) (44, s. 24–25)**

- Človek žasne, keď chodí po Európe a skúma históriu, napríklad architektúry. Ľudia začali stavať chrám, hoci vedeli, že nebudú nikdy vidieť, ako vyzerá, lebo sa nedožijú jeho dokončenia. Mnohé chrámy, ktorých krásu my obdivujeme, ich stavitelia nikdy nevideli. Videli ich až tí poslední, ktorí ich dokončovali.

• **Jozef Slávký**Štyridsať rokov stavali tento chrám (45, s. 4–5)

- (...) Zdá sa, že Ježiš s bičom by zavše nebol na škodu ani dnes. Dnes by už však ľudia mali byť dospeljší a mali by dokázať uplietť si pomyselný bič sami na seba – v podobe úprimnej a pravdivej reflexie.
Nikto pritom nechce, aby sme búrali krásne baziliky ani menej krásne chrámy či modlitebne. Nikto dokonca nechce, aby sme z chrámov vyhánali občasných predavačov literatúry alebo fosforeskujúcich ružencov. (A ak, tak len kvôli vyčisteniu od nesmiernych gýčov.) Rozumný človek vie, čo si má kúpiť, a ak nekúpi náboženské haraburdie, predavači odídu sami. Bolo by to veľmi jednoduché, keby sme Ježišov bič aplikovali len na hon proti predavačom. Problematika je oveľa širšia a hlbšia. Ide presne o to, prečo sa v chráme s bičom zjavil Ježiš – aby zbúral múr rozdelenia (por. Ef 2,14), falošné dôstojné posty a privilégiá a aby každému doprial bezprostredný prístup k Bohu.

• **Ján Košťuriak**: *Prichádza euro - zavolajte psychiatrov!* (48, s. 3)

- Na Slovensko prichádza euro a mnohí organizátori tohto procesu dostali úpal hraničiaci s úplnou stratou rozumu. Výsledkom sú euro-kampane, v ktorých Rómovia spievajú piesne o eure, staré babky sa učia spoznávať euro-bankovky a prepočítavať koruny na eurá, deťom do škôl sa namiesto učebníc tlačia euro-letáky a euro-kalkulačky. Akoby u nás žili úplní hlupáci.
- Moja sestra je učiteľka. Nemá dosť kriedy, papiera a učebných pomôcok, ale dostala krásne euro-knižky – farebné a na kriedovom papieri. Žiaci ich síce okamžite hodia do koša, ale euro-kampaň beží.
- Už skoro dvadsať rokov nám súdruhovia nemôžu vešať na domy sovietske vlajčky, holubice a kosáky s kladičkami, tak si našli novú zábavu. Euro na nás svieti z každého rohu a dá sa, že bláznivé nápady organizátorov tohto cirkusu nemajú hranice. A možno, že ani nie sú takí hlúpi. Veď je to pre niekoho celkom dobrý biznis. Za čie peniaze?

• **Milan Bubák**: *Zdvorilosť (2)* (48, s. 24–25)

- Klaviristovi a komikovi Víctorovi Borgemu raz počas jedného jeho predstavenia podali lístok, na ktorom stálo napísané: „Lauritz Melchior a Jean Hersholt sú obaja v prvom rade.“. Borge reagoval diplomaticky a s veľkým šarmom. „Iba zriedkavo pozývam veľké mená na javisko,“, hovorí obecnstvom, „no v tomto prípade, nakoľko obaja hostia sú starými priateľmi a spoločníkmi Američanov dánskeho pôvodu, urobím výnimku. Mám tú česť predstaviť vám dvoch dánskych umelcov. No mrzí ma, ale neviem, v akom poradí by som vám ich mal predstaviť,“, hovorí, bojac sa, aby nebol nezdvorilý k žiadnemu z nich, „preto sa určite nepomýlim, keď poviem, že Jeanovi Hersholtovi nebude vadiť, keď predstavím prvého Lauritza Melchiora.“.
- (...) Je známe, že mnoho ľudí sa začne správať vznešene a slušne, ako páni a dámy, ako dôsledok toho, že sa s nimi takto zaobchádza. V zdvorilom správaní iného voči nim zistili, že sú ľuďmi, ktorí si zaslúžia úctu a rešpekt.

• **?** (48, s. 28, *Veselo*)

- – Túžim zarábať 300 tisíc korún mesačne... Tak ako môj otec!
– Tvoj otec zarába 300 tisíc korún mesačne?
– Nie. Ale on po tom tiež túži...
- Samota v lese. O polnoci ktosi zabúcha na dvere a opýta sa:
– Potrebujete drevo?
Z vnútra sa ozve nahneváný hlas:
– Nepotrebujem.
Ráno sa majiteľ samoty zobudí a dreva, čo mal na dvore, nikde...

• **Jozef Slávký** (49, s. 4–5)

- Kam sa na (...) [púšti] človek pozrie, všade „dovídi“ do nekonečna. Nemá tu žiaden záchytný bod, musí hľadať v sebe a ak to urobí dobre, objaví tam svoje srdce – tú najintímnejšiu svätyňu, v ktorej sa môže stretnúť s Bohom.

- Tým, že všetci, ktorí niečo z (...) Jánovej teológie „chrámu bez stien“ pochopili a museli prejsť iniciačným rituálom cez vodu, sa im otvorila ďalšia stránka ich dejín. Každý prechod vodou bol pre vtedajších Židov pripomienkou veľkolepého prechodu cez Červené more (por. Ex 14, 1n), ktorým smerovali od otroctva k slobode. Ján, ktorý si svoju vlastnú slobodu potreboval takisto prežiť, pochopil, že ľudia sa aj napriek vonkajškovej slobode dostali do rôznych otroctiev, ktoré si ani nemuseli uvedomovať. Na šíjach mali jarmo čoraz viac a viac sa sťahujúceho Zákona, ktorý bol taký namáhavý, že ich chtiac-nechtiac robil jeho porušovateľmi. Ján tesne pred Ježišom pochopil, že Zákon so 613 príkazmi či zákazmi treba redukovat' na jeho podstatu. Tou je pre Jána pokánie a odpustenie hriechov. Ľudia ponárajúci sa do vody a prechádzajúci na druhý breh si zrejme uvedomili, že opäť prechádzajú Červeným morom svojho života a potrebujú jeho inventúru v zjednodušení a v pohľade na podstatné veci.
- Evanjeliá sú plné ľudí, ktorí vybočujú z radu. Veľavážený riaditeľ mýtnikov na strome, žena, ktorá nedbá na zhromaždenú veľáctenú radu a poumýva Ježišovi nohy, slepec Bartimej, ktorý kričí tam, kdesi všetci myslia, že treba byť ticho, Ján Krstiteľ. A hlavne Ježiš Kristus.
- **Jozef Slávsky: 12. 12. 2008 (49, s. 8, zamyslenia na každý deň)**
 - Biblia poskytuje (...) napätia medzi učiteľmi, napr. medzi Petrom a Pavlom či Pavlom a Jakubom. Je to dôkaz toho, že pravda Biblie nie je logicky naukladaná a jasne stanovená. Je podávaná ako pravda, ktorá sa deje a ku ktorej sa musia ľudia dopracovať. Keď si farizeji a zákonníci mysleli, že Ježiš im prezradí presné súradnice Božieho kráľovstva, aby sa ho mohli zmocniť, povedal: „Ne-povedia: ‚Aha, tu je!‘ alebo ‚Tamto je!‘, lebo Božie kráľovstvo je medzi vami.“ (por. Lk 17, 21). Jeho hľadanie je celoživotnou osciláciou medzi rôznymi interpretáciami. Trebárs medzi interpretáciou asketika a pažravca.
- **Jozef Slávsky: 13. 12. 2008 (49, s. 9, zamyslenia na každý deň)**
 - Proroci Eliáš a Ján Krstiteľ majú naozaj veľmi veľa spoločného. Predovšetkým nekompromisnosť, ktorou sa definujú a s ktorou vystupujú voči nepriateľom. Eliáš bol skôr zástancom Boha, ktorý sa mal prejavovať vo vírchríci a zemetrasení, nevniímal príjemný vánok (por. 1 Kr 19, 9–14). Ján Krstiteľ podobne. Z nekompromisnosti oboch veľkých prorokov vyplývala ich túžba rýchlo oddeliť zrnó od pliev. Eliáš bol ochotný ísť a zabíjať prorokov iných bohov (por. 1 Kr 18, 40), Ján na farizejov a zákonníkov vytiahol aspoň slovnú sekeru (por. Mt 3, 10). Obaja proroci majú v dejinách cesty k Bohu svoje miesto. Sú prototypmi nadšených konvertitov, ktorí by v prvých mesiacoch po svojej konverzii všetko dali hneď do laty, aby bolo jasné, „kto za koho kope“. Sú symbolmi prvej polovice cesty. Až Ježiš Kristus ukázal jej druhú polovicu, a tou je zásadné odmietnutie oddeľovania zrna od pliev (por. Mt 13, 24–30) a nesmierne milosrdenstvo s hriešnikmi (por. Lk 15).
- **Pavol Martinický: Solidarita – tu a teraz! (49, s. 12–15)**
 - Solidaritu s rozvojovými krajinami režim prejavoval tak, že z našich daní pre nich cvičil a vyzbrojoval ľavicových teroristov a totalitné ľavicové vlády.
- **Jozef Slávsky: 17. 12. 2008 (50, s. 6, zamyslenia na každý deň)**
 - Čítanie Ježišovho rodostromu (...) nemá iba ornamentálny charakter. Zoznam mien ľudí s rôznymi osudmi dáva najavo, že Ježiš „nespadol z oblakov“, nezjavil sa z ničoho nič na uliciach sveta, ale je zakorenený v sieti ľudstva. Má svoju minulosť, prítomnosť aj budúcnosť. Nebol ako Adam stvorený z hlíny, ale vzišiel z ľudských vzťahov. Práve tie sa stanú základom jeho poslôstva. Ťažko si teda predstaviť, ako by o nich rozprával človek bez zakotvenia. Začiatok evanjelia ukazuje, že Ježiš týchto svätých či hriešnych ľudí potreboval takisto, ako dnes potrebuje nás. Nehanbí sa za svojich, občas nie príliš podarených predkov, vstupuje s nimi do jednej pomyslenej línie života. Nehovoriac už o tom, že svojou krvou spojil všetkých ľudí do línie jednej veľkej rodiny. Škoda len, že o tom často nechceme vedieť.
- **Jozef Slávsky: Vianoce a bolesť (51–52, s. 4–5)**
 - **Gregor Veľký**
 - Tomášova nevierá nám pomohla viac ako viera ostatných učeníkov.
 - Máriina bolesť nám v jej znášaní pomôže viac ako všetky sladké obrázky Márie na svete.
 - ? (51–52, s. 41–42, Zasmejme sa!)

- Šéf s ťažkým povzdychom hovorí svojmu podriadenému:
 - Človeče, to je strašné! Vy všetko robíte pomaly. Pomaly pracujete, pomaly chodíte, pomaly jete... Robíte vlastne niečo rýchlo?
 - Podriadený odpovedá:
 - Ale áno, rýchlo sa unávím.
- Telefonát do cestovnej kancelárie:
 - Predávate aj zájazdy do Egypta?
 - Samozrejme!
 - A aké destinácie ponúkate?
 - Nóó... Sharm el Sheikh, Hurghada...
 - Hurghada! To je ono! To mi vyhovuje!
 - Na ktorý termín vám to máme rezervovať?
 - Nie, nie... Ja lúštim krížovku! Hurghada vyhovuje...
- (...)
 - Je medzi vami niekto, kto sa rozumie elektrine?
 - Ja, pán poručík. (...) Mám elektrotechnickú priemyslovku.
 - Výborne, vojak. Tak na izbe dohliadni, aby bolo o desiatej večer zhasnuté!
- (...)
 - Ty máš rád Beatles?
 - Vôbec nie! (...)
 - A to už prečo?
 - Nó... Falošne spievajú a majú protivný hlas...
 - A ktorú skladbu si to v ich prevedení počul?
 - Tak priamo som nepočul žiadnu, no Ondro mi zaspieval...
- Brunetka a blondínka v kaviarni:
 - Pán vrchný, dve kávy. – objednáva brunetka.
 - Máš pravdu, aj ja si dám dve. (...)
- Príde študentka (...) domov na prázdniny a chváli sa mamke:
 - Mami, ja už mám chlapca...
 - Ale, čo nepovieš? – teší sa mama.
 - On tam v Bratislave spolu s tebou študuje?
 - Ách... ten má ešte dosť času na štúdium. Veď má iba tri mesiace...
- Sedí opica na brehu Nílu, na špagátiku má uvizaný banán a máča ho vode. Ide okolo slon a pýta sa jej:
 - Opica, čo to robíš?
 - Daj euro, povieť ti... – odvetí opica, a keď jej slon dá euro, informuje:
 - Banán máčam vo vode.
 - Ty si ale hlúpa krava! – povie slon a odíde.
 - Hlúpa som ja, veru, hlúpa, – hundre si na to opica – (...) no od rána mám už 100 eur.
- (...)
 - Dežko, čo robíš?
 - Papám sekundové lepidielko.
 - Čóóó?
 - Hmmmmmm... hmm... hmm...
- (...) [Pýta sa navinárka dojičky:]
 - Pani, je to pravda, že pri dojení sa rada rozprávate s kravou?
 - Je, ale dnes nemám náladu, prídte zajtra!
- Telefonuje Fero kamarátovi Ivanovi na Kamčatku.
 - Ivan, v rádiu hlásili, že u vás je mínus 60 stupňov. Je to pravda?
 - Nie, tu je iba tridsať pod nulou. – hlási Ivan.
 - Ivan! Ale predsa by si v rádiu nevymýšľali.
 - No, možno vonku...